

Bleskurychle schovali svá kola v hustém křoví. Pavel pomohl Polly přelézt přes plot a o pár minut později se dostal na druhou stranu s pomocí žebříku.

Polly šťastně sevřela svého zrzavého kamaráda v náruči. „Ty jsi ten nejchytřejší kluk na světě!“

Pavel se rozpačitě usmál. „No jo. Jsme prostě neporazitelný tým...“

Bystroočko nevěřicně zavrtěl hlavou. „Nemůžete to mazlení odložit na později? Tohle je otázka života a smrti!“ Potom zamířil korunami stromů pryč. Polly s Pavlem měli problém ho následovat, protože netopýr letěl velice rychle. Ale když konečně dorazili k Robertě, Polly pochopila, proč Bystroočko tak spěchal. Velkou sloní dámu totiž zavřeli do malé klece. Navíc měla kolem nohou uvázané železné řetězy, kterými byla připoutaná k mřížím.

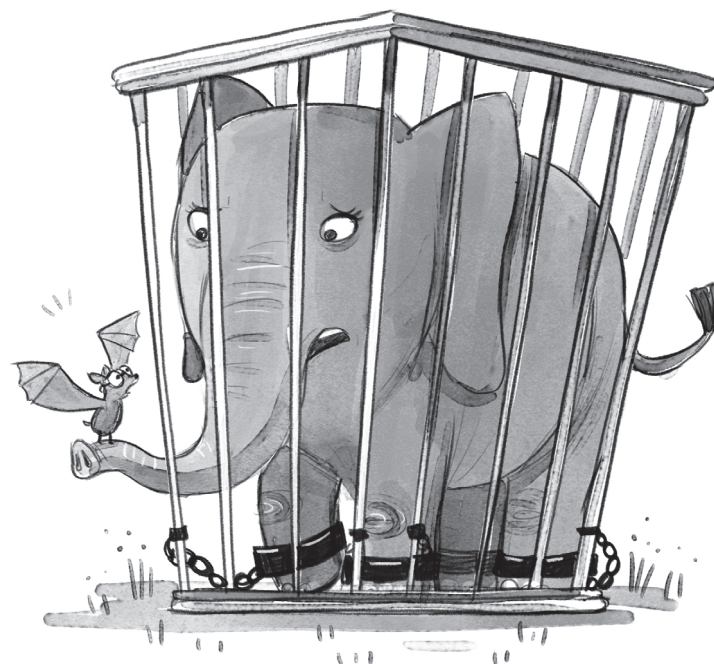
Pavla to šokovalo. „Vždyť nemá dostatek místa!“

Bystroočko se přitulil k chobotu své milované slonice, aby ji utěšil. „Ošetřovatelé se báli, že se Roberta zase rozčílí. Ale ona nebyla naštvaná. Měla jen bolesti...“

Polly to také lámalo srdce. V Robertiných očích viděla, jak moc je šedá obryně nešťastná. A Polly si najednou byla jistá, že jí její netopýří kamarád říká pravdu. Roberta by sama od sebe nikdy nikomu neublížila. Někdo jí musel vyprovokovat. Ale kdo? A proč? Polly přemýšlela.

„Musíme ji nějak dostat ven. A potom najdeme důkazy, které dosvědčí, že je nevinná.“ Opatrně přikročila ke

kleci a prostrčila ruku mezi mřížemi. „Roberto, já jsem Polly. A tohle je Pavel. Přišli jsme tě zachránit. Pokud chceš, samozřejmě...“

Roberta se na Polly smutně zahleděla. Potom sloní dáma položila špičku chobotu Polly do dlaně a tiše si povzdychla.

Pavel si prohlížel Robertiny řetězy ze všech stran. „Možná by se z nich mohla vlastní silou vytrhnout.“

„To už zkoušela, ale je opravdu pevně připoutaná...“ Bystroočko smutně svěsil hlavu.